

Естрадне звијезде из државица насталих цијепањем СФРЈ по натрулим јој авнојским шавовима, и они који то одиста бјеху у заједничкој нам држави и о(п)стали како-тако до дана данашњег, па и они који умишљају да јесу, или им је стало да то буду, минулих новогодишњих празника, посебно у оној тзв. најлуђој ноћи, колико-толико надокнадили су своје непрежаљене новчане губитке у тегобним им временима ратним и поратним. Истина, свјетска економска криза учинила је своје, те су многи пјевали и свирали далеко испод некадашњих тарифа, када су на испраћају старе и дочеку нове године своје банковне рачуне увећавали за по неколико стотина хиљада евра или неких других новчаница у тој противвриједности. Ипак, за све њих је најважније да је „профункционало“ јединствено ју-естрадно тржиште, да се враћају старој публици, илити, савременијим језиком речено, фановима који су их се „ужељели“, „ужелели“ или „ужелили“.

Ријечима: „Ово није био наш (мој) рат!“, изражавали су свој гњев, кивњу и озлојеђеност многи који су у ратном зловремену остали ускраћени за стицања богатстава пјесмом и свирком. У тим њиховим јетким, себичњачки отровним опаскама није било ни трунчице разумијевања за патње тзв. обичних, осиромашених и измучених људи, који су, пошто су изгубили и радна мјеста и какве-такве приходе, бранили једино вриједно чиме су располагали – голе животе својих најмилијих. Почетак рата већину естрадних звијезда и звјездица није затекао материјално необезбијеђене, тако да су, захваљујући новцу који су стекли на концертима, разним приредбама и забавама, те од продаје грамофонских плоча, фоно и видео снимака и других производа те врсте, могли да избјегну ратне страхоте, јад, биједу, безнађа и сва понижења које доноси та тешка елементарна друштвена непогода. Они су могли да напусте ратном катаклизмом погођена мјеста у којима су посједовали станове, куће и друге вриједне некретнине и да негдје у бијелом свијету, гдје влада мир, започну нови живот. Били су у могућности да плате свој мир.

Топови још нису били сасвим заћутали, нити музе проговориле, када су се „гласом разума“: „Ово није био наш (мој) рат!“ огласили естрадни ратни губитници. Вапили су за добрим старим временима када су пунили дворане по васцијелој „Југи“. Користили су

сваку пружену им прилику да нешто кажу о свом повратку на јавну сцену, па и о много чему другом за шта нису компетентни ни по основу знања, ни по основу звања, што многи чине и дан-данас, да изрекну оптужбе на рачун оних који су ратовали и тиме им онемогућили да увећавају новчано и материјално благо. Понеки су умишљали, или су и даље у таквом самоубјеђењу, да су, као јавне личности, позвани да врше „амбасадорску“ мисију помирења међу завађеним народима издробљене заједничке им екс-отаџбине. Вапијући да то није био њихов рат, успјели су да се врате на мјеста за која су их „вежу“ јаке емотивно-финансијске успомене. Посебно им је било стало да их поново чује и види публика у Београду, гдје се међу првима обрела Ханка Палдум, која већ на почетку рата у Босни није могла да прикрије србомржњу. И, где, би прихваћена као да у њој виђоше реинкарнацију Мајке Терезе. Недавно је Дино Мерлин, један од водећих сарајевских естрадних србомрзаца у времену рата, упркос противљењу разних удружења и невладиних група да одржи концерт у београдској „Арени“, успио да напуни највећу дворану на Балкану чак три пута у неколико дана. То му не би успјело ни у сарајевској „Зетри“, спортско-културном објекту, изграђеном почетком осамдесетих прошлог вијека, у чијем имену је енигматски прикривено оно што је Изетбеговић канио да пројектује жртвујући мир – „Зелена трансверзала“! Своју дату ријеч „Никад више у Београду!“, изговорену у више наврата јавно, посредством ТВ и других гласила, погазила је и Тереза Кесовија. Јер, гомили новца не окрећу се леђа.

Тобоже, да су се они (пјевачи и свирачи) питали до рата никада не би дошло(!?). Нису се с тим у вези питале ни кудикамо умније главе, јер они који живе од производње ратова (САД и њихови западноевропски савезници) не држе до тога шта о рату и његовим посљедицама мисле и говоре људи од памети и знања. Рат је велики бизнис, ако не и најпрофитабилнији. САД, у овом по њих више неголи повољном дуготрајном периоду насталом по окончању хладног рата, статус водеће свјетске силе одржавају углавном стварајући нова или оживљавајући стара ратна жаришта. Изузев људских живота (третираних као „коллатералне штете“), у рату све има своју високу цијену: и оружје, и муниција, и лијекови, и војничка одјећа и обућа, и храна са истеклим роком употребе, па и хуманитарна помоћ која се дугорочно отплаћује... Рат на подручју бивше СФРЈ био је неизбјежан. Нису га недавно могле избјећи ни непослушне земље са нафтоносним пољима на рогу Африке и на Блиском истоку. Ни ратови у тим земљама нису били жељени, ма колико да су тамошњи народи, па и њихове естрадне звијезде, засигурно у огромној већини, били против.

(Аутор је новинар и писац из Брчког)